

HETTY LUITEN

Het oneindige
dichterbij

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

‘Mamma, mamma, Oeds heeft ook geen papa! Goed, hè?’ Fleur trok aan Ankies mouw, maar Ankie keek haar dochtertje streng aan. ‘Je ziet toch dat ik bezig ben. Je moet echt op je beurt wachten.’

‘Maar Oeds...’

‘Fleur!’ Ankie boog zich weer naar het jongetje dat zich bezeerd had in de blokkenhoek. Ze hield zijn handje vast en wreef nu zacht over het minimaal rode plekje. ‘Als ik er een kusje op geef, is het dan over?’ vroeg ze hem. Ondertussen negeerde ze Fleur, die aan haar mouw bleef trekken.

‘Ik wil naar mamma toe!’ riep de kleine jongen wanhopig uit. ‘Mamma komt straks weer, Sander.’

‘Mamma moet nu komen!’

Ankie keek de vierjarige Sander glimlachend aan. Dit was pas zijn eerste week in het kinderdagverblijf waar Ankie leidster was. Voor de kerstvakantie was hij twee keer een

middag geweest om te wennen, maar dat was duidelijk niet genoeg geweest. Het was ook een hele overgang voor hem. Van de peuterspeelzaal naar de basisschool en na die tijd ook nog naar de naschoolse opvang. Ze had er alle begrip voor dat hij het moeilijk had.

‘Hier,’ zei Fleur en ze stak Sander een grote beer toe.

Sander greep het knuffeldier met beide handen aan en drukte het zachte beest tegen zijn gezichtje.

Ankie knikte naar Fleur. ‘Goed idee en nou jij. Wat had jij me te vertellen?’

‘Jij bent mijn moeder,’ zei ze met een felle blik in de ogen.

‘Nou en?’

‘Dan moet je ook naar me luisteren als ik wat zeg.’

Ankie zuchtte zachtjes. Op de opleiding tot Sociaal Cultureel Werker had ze geleerd duidelijk en consequent te zijn. Af en toe was dat best moeilijk, maar Fleur had het nodig, want ze probeerde graag een loopje met haar te nemen. ‘Ja, lieverd, ik ben jouw moeder, maar hier ben ik de juf en zijn alle kinderen gelijk. Dat weet je nu zo langzamerhand wel en ik hoop dat ik het niet weer hoef te zeggen.’

‘Ik ben niet een van de kinderen, ik ben je dochter.’

‘Wat wou je me vertellen?’ zei Ankie. Het zou een eindeloze discussie worden als ze hier verder op inging, een discussie die uitsluitend tot herhalingen leidde. ‘Nou?’

‘Ik weet het niet meer,’ mokte Fleur. ‘Dan moet je ook maar meteen luisteren. Nu ben ik het vergeten.’ Ze stampte op de vloer.

‘Gedraag je, Fleur. Hier maken we geen ruzie!’ zei Ankie streng.

‘Had je maar moeten luisteren!’

De blik in haar ogen deed Ankie denken aan haar jongere zus Esther, die jarenlang in de contramine was geweest. Als Fleur dat ook van plan was, dan stond haar nog wat te wachten. Er was echter wel een grote troost: het ging ooit weer over. Dat had ze bij Esther gezien. ‘Je wilde iets zeggen over Oeds,’ hielp Ankie haar. Ook Oeds was nieuw bij hen in de groep.

‘O ja!’ Haar gezichtje klaarde op. ‘Hij heeft ook geen pappa. Vind je dat niet leuk?’

Ankie moest onwillekeurig lachen. Ze begreep natuurlijk precies wat Fleur bedoelde, maar erg meelevend klonk het niet. ‘Ik wist wel dat er meer kinderen zonder vader zijn.

Je bent echt niet de enige.'

'Maar Oeds is al groot en hij heeft ook nog steeds geen nieuwe pappa,' zei Fleur.

'Wat bedoel je?' Ze keek haar fronsend aan. Dit kon ze even niet volgen.

Fleur haalde haar schouders op. 'Alle kinderen krijgen toch later een nieuwe pappa als ze geen pappa hebben, maar Oeds heeft nog steeds geen nieuwe pappa, dat bedoel ik.'

'O, bedoel je dat.' Ankie schrok van deze opmerking, maar probeerde het niet te laten merken. Waar haalde ze dit nou weer vandaan? Een nieuwe pappa? Ze besloot dit onderwerp later, als ze thuis waren, gauw ter sprake te brengen, want wat haalde ze zich in het hoofd? Er was helemaal geen nieuwe pappa in zicht. Totaal niet. 'Oeds is negen, dus hij is maar twee jaar ouder dan jij. Zo groot is hij dus nog niet.'

'Maar zijn moeder moet wel opschieten,' hield Fleur vol.

Ankie knikte afwezig. Dacht Fleur echt dat zij ook ooit een nieuwe pappa zou krijgen? Het was wel prettig dat uit deze opmerkingen bleek dat ze niet meer op haar eigen vader zat te wachten en dat ze zich erbij neergelegd had dat ze die niet meer zou ontmoeten. Ze

hoopte daar in elk geval niet op. Maar hoopte ze wel op een andere vader? Waar haalde ze dat idee vandaan?

‘We gaan wat drinken,’ zei Ankie, om de aandacht af te leiden. Ze keek op haar horloge en knikte bevestigend. ‘Iris?’ riep ze naar haar collega. ‘Hou jij ze even allemaal in de gaten? Dan schenk ik de bekers vol.’

Iris knikte opgewekt en liep op Sander af, die al weer aan het huilen was.

Ankie zag hoe ze door de knieën ging en troostend haar arm om de kleine jongen sloeg. Iris was een leuke meid, waar je ook echt op kon bouwen. Ze deed wat ze beloofde, was altijd opgewekt en vooral heel positief ingesteld. Ze was een grote steun voor Ankie en ze waren zelfs goede vriendinnen geworden in de anderhalf jaar dat ze hier nu samen werkten. Iris was vijftwintig, drie jaar ouder dan Ankie, toch was Ankie de hoofdleider. Dat kwam doordat zij een hogere opleiding gevolgd had.

‘Kom, we gaan in een kring zitten,’ zei Berdien, het meisje dat op dat moment stage bij hen liep. ‘Oeds, kan je me helpen de stoelen in een kring te zetten?’

De jongen kwam meteen overeind. Hij voel-

de zich trots dat hij mocht helpen en zette de twaalf kleine en drie grote stoelen keurig in een cirkel. Iris ging rond met de bekers drinken.

‘Ik wil dat mamma komt,’ zei Sander opnieuw.

‘Zo lang duurt het niet meer,’ zei Iris opgewekt.

‘Mamma is lief en jij niet,’ zei hij verbolgen.

‘Ik niet?’ Iris keek hem aan alsof ze vreselijk schrok. ‘Waarom ben ik niet lief?’

Hij gaf geen antwoord, dacht lang na en kwam toen tot een conclusie: ‘Omdat jij mamma niet bent.’

‘Daar is geen speld tussen te krijgen,’ lachte Iris. ‘Sander, je hebt helemaal gelijk, maar wil je nu je beker leegdrinken?’

‘Nee.’ Demonstratief zette hij de beker op de vloer naast zijn stoeltje. Het verdrietige jongetje was veranderd in een boze jongen.

‘Ik vind Iris ook niet lief,’ zei Fleur, alsof ze hem daarmee kon troosten.

Hij keek verrast op.

‘Iris is mijn moeder ook niet,’ zei Fleur schaterend.

‘Nou, ik heb mijn dag duidelijk niet,’ zei

Iris teleurgesteld. ‘Niemand vindt me lief.’

‘Ik wel, hoor!’ zei Oeds, ‘en ik wil je ook wel als mamma.’

‘Dat kan helemaal niet!’ riep Fleur uit, nog voor Iris iets terug kon zeggen. ‘Je hebt al een mamma,’

‘Nou en?’ zei Oeds. ‘Mamma’s zijn veel liever dan pappa’s, dus ik heb liever twee mamma’s dan een mamma en een pappa.’

Daar moest Fleur even over nadenken. Iris knipoogde naar Oeds. ‘Je hebt me weer helemaal blij gemaakt,’ zei ze vrolijk.

Buiten werd er geclaxonneerd en iedereen keek op. ‘Dat was Jannes,’ riep Ton verbaasd uit. ‘Zou hij weten dat ik hier ben?’

Ton was het derde nieuwe kind dat na de kerstvakantie bij hen gekomen was. ‘Waar ken jij Jannes van?’ vroeg Ankie hem.

‘Zijn vader en moeder wonen naast mij. Vroeger was hij mijn buurjongen, toen hij nog bij hen thuis woonde.’

Logisch. Ton was de zoon van Mark Torens, de man bij wie ze ooit gesolliciteerd had naar deze baan. En ze wist al zo ongeveer vanaf de eerste dag dat ze in dit dorp woonde, dat Jannes’ ouders naast meneer Torens woonden.

‘Mooie bus, hè?’ vroeg Ton glunderend. ‘Ik

heb zaterdag voorin gezeten. Echt tof, want dan zit je heel hoog. Leuk dat ie naar me toeterde!’

Iris lachte betekenisvol naar Ankie, want Jannes toeterde altijd als hij langsreed en dat was echt niet voor Ton.

‘Ja, mooie bus,’ was Ankie het met Ton eens. ‘Heb je gelezen wat erop staat?’

‘Tuurlijk! Jannes Vonk, uw schilder, maar hij is mijn schilder helemaal niet,’ lachte Ton.

‘Dat heeft hij er zelf op geschilderd,’ wist Oeds te vertellen.

‘Ja, joh, Jannes is een handige man,’ zei Iris, terwijl ze opnieuw naar Ankie keek. ‘Daar heb je wat aan, aan zo’n man!’

‘Kan je niet eens vragen of ik ook in dat busje mag,’ vroeg Oeds nu aan Ton.

‘Tuurlijk. Doe ik wel,’ zei Ton goedmoedig.

‘Gaaf, joh!’ Oeds glunderde.

Na het drinken vroeg Ankie of de kinderen een tekening wilden maken over wat ze zich herinnerden van de jaarwisseling en om halfvijf werd het eerste kind opgehaald.

Ook Mark Torens kwam het zaaltje binnen.

‘Pap! Hoi!’ riep Ton spontaan. ‘Is mamma er niet?’

‘Nog niet. Het is woensdag, weet je en dan

zou mamma altijd langer werken dan ik. Heb je het leuk gehad?’

‘Best wel. Kijk, ik heb vuurwerk getekend.’ Trots liet hij zijn tekening zien.

‘Dat is wat hij zich herinnert van de jaarwisseling,’ legde Ankie uit.

‘Is hij een beetje te hanteren?’ vroeg meneer Torens haar.

‘Ton is een schat en dat zeg ik niet omdat u op het gemeentehuis werkt en me kunt ontslaan,’ zei ze lachend.

Hij lachte ook. ‘Dat weet ik wel, want ik ken mijn zoon en hij is echt een schat! Het is anders wel een geweldige oplossing dat hij hier in ons dorp naar de naschoolse opvang kan. Mijn vrouw wilde zo graag weer aan het werk. Op deze manier is dat een stuk gemakkelijker.’

‘Fijn. Dat is de bedoeling ook van de naschoolse opvang. Nou, Ton, tot vrijdag, want morgen kom je niet. Dan is je moeder vrij, weet je nog?’

Om zes uur waren alle kinderen weg, behalve Fleur natuurlijk. Iris, Berdien en Ankie ruimden de boel op. Fleur ging vast naar boven. ‘Ik ga televisie kijken,’ riep ze, terwijl ze weghuppelde.